

Bródy Sándor: IDEGEN ORSZÁGBAN

Kedves szerkesztő bátyám!

Hol is hagytam el a szót múltkori levelemben? Tudom már, a szegény matróz fiúról, az erős Pipporól beszéltem. Hát erről a híres, bátor gyerekről el kell mondanom egyet-mást, különösen pedig azt, hogy milyen különösen ismerkedtem meg vele.

Temetés volt a hajón. Egy derék indus halt meg hirtelenében. A kapitány is, a hajó népsége is úgy gondolkodott, hogy jó volna a szegény embert kiszállítani a partra és átadni valamely községnek, temettesse el az szépen. De amint említettem, rossz idő is járt reánk nagyon és messzire volt tőlünk az Adriai tenger mindkét partja, a dalmát is, az olasz is, hát mit volt mit tennie a kapitánynak, elhatározta, hogy a hajóról temetteti el az indust.

Fölvonatta a gyászlobogót a hajóra és a következő pillanatban ágyúlövés hallatszott, a megboldogult tiszteletére szólalt meg a hatalmas érctorok. Két francia kisasszony gyászindulót zongorázott a hajó vendégszobájában. De bizony nem hangzott ki abból semmi, elnyelte ezt a zenét a tenger hullámainak bús muzsikája.

Mi, a hajó népe, odaállottunk a halott köré, akit egy pár jó szóval búcsúztatott el a világi élettől egyik kapitányunk. Aztán a matrózok leeresztették a tengerbe a fehér vászon koporsót.

– Imádkozzunk! – mondá olaszul a kapitány.

Imádkoztam elmélyedve én is. Hát egyszerre magyar szó üti meg a fületem, Pippo, a vakmerő matróz fiú, akitől eddigelé csak olasz szót hallottam, magyarul könyörög az Úrhoz:

„Miatyánk, Isten, ki vagy a mennyekben...”

Végigvártam az imádságot, aztán megszólítottam:

– Öcsém, ugye magyar vagy?

– Az! – mondá büszkén és örömeiben mosolygott, hogy édes anyanyelvét hallja az idegen földön.

– Mi a neved?

– Gróf Tárkányi Béni.

– Hogy kerültél erre a hajóra?

– Ide adott az apám szolgálatba.

– Aztán mért?

Elkomolyodott erre a szóra és mondá:

– Nem jól viseltem magam, igen lusta fiú voltam, nem szerettem még játszani sem... hát azért küldött ide!

– No, derék fiú vagy, öcsém, hogy ilyen őszintén bevallasz mindent. Ezt szeretem. Aztán azt is látom, hogy nem vagy többé tunya, sőt ugyancsak bátor és fürge fiú lettél. Ha ismerném az apádat, megmondanám neki, hogy elég volt már a leckéből.

Nagyon összebarátkoztunk a kis Tárkányi Béni gróffal, akinek hírből ismertem az apját, nevezetes nagy úr, tüzér generális. Okos ember lehet, hogy így gyógyíttatja a fia henyeségét. Bizony, bizony, nagyon kurtán bántak itt vele, se nem grófozták, se nem urazták, még az igaz nevét se mondták, hanem ők maguk a hajósok keresztelték el a legközségesebb talián névre, erre, hogy Pippo.

Ejnye, de jó gyerek is volt, de jó szívú fiú! Amikor beteg lettem, ha csak szerét tehettem, bejött hozzám, virrasztott mellettem, mesélt nekem szépséges, csudálatos regéket. Olyan

nehezemre esett elválni tőle, de hát el kellett. A hajó orvosa azt mondta, ne menjek Afrikába mostan, hanem szálljak ki a legelső kikötőnél, Brindisi városában, mely dél-olaszország végében fekszik. Úgy is cselekedtem.

Hajhó! Milyen jó is volt végre száraz földre lépni. Szerettem volna leborulni és megcsókolni a földet; megcsókolni és megölelni a fákat a tenger partján, és a fehér kőházakat. Alig tudtam állító helyemből megmozdulni örömemben, no meg azért, mert még bizonytalan volt lábam alatt a föld, ingott, lengett, keringett. Hanem hamarosan elmúlt minden bajom.

Megkönnyebbülve, meggyógyulva néztem szét a városban, ahol egykor Nagy Lajos királyunk diadalmas seregével járt. Az ő hatalmának, a régi adáz harcoknak semmi nyoma. Csendes kis kereskedő város ez, csak kétszer egy héten roppant hangos, amikor az Afrikát, Indiát, Kínát járó óriási gőzösök kikötnek a partján.

Én is ilyen zajos napon érkeztem meg. A „Shannon” nevű angol gőzös ott horgonyzott a kikötőben, útra készen India felé.

Az volt még csak a hajó! Vagy négyszer olyan, mint az „Amphitrite”, az én megcsudált gőzösöm. Egy egész város, a tenger hátán ingó. Volt rajta rengeteg sok ember, Angliából indult valamennyi. Vidámak voltak, nagy vígan énekeltek, amikor elindultak.

No, én már mégis csak inkább itthon maradok ezúttal; – szerencsés utat, „Shannon”!

Úgyszólván egyedül maradtam a vendéglőben, hogy az angol gőzös elhagyta Brindisit. De azért nem unatkoztam, fölmentem a szálló-ház kertjébe, sétáltam egy nagyot és jóllaktam friss narancssal. Mert – amint kedves Lajos bátyám emlékszik is –, éppen narancs érés idejére, februárius havában érkeztem erre az Isten-áldotta helyre.

Oh, be nyájas is itt a tél! Se hó, se fagy, csak egy kis hideg eső néha. Jó meleg, napos idő van a nap nagy részén át és zöld a mező, az erdő, némely virágok nyílnak is.

Hanem mégis csak jobb otthon! gondoltam magamban s lefeküdtem jéghideg szobámban. (Mert reggel és este csaknem oly hideg van itt is, mint nálunk, de nincs sehol kályha, mint nálunk mindenütt.)

Másnap reggel sehogy sem akaródzott a jó meleg ágyból a szoba fagyos kőlapjára lépni. (Kővel padlózzák itt ki a szobát.) De egyszerre csak kopogtatnak az ajtómon és a „szabad” szóra ki dugta be a fejét? Tessék eltalálni!

Hát Pippo! Hanem nem volt már Pippo, ki volt már öltözködve ugyancsak, a haja rövidre nyírva, az arca fehérre mosva. Nem matrózfiú ez többé.

– No, öcsém, hogy s mint vagy! Nincs-e baj?

Semmi baj se esett véle, ellenkezőleg: öröm érte. Az apja írt a hajós kapitánynak, hogy eressze el végképp a fiút, elég volt már annak a lecke. A fiúnak meg azt írta: „szállj ki Brindisiben, ha eleresztenek és jere ide, Szicília fővárosába, Palermóba. Itt vagyunk az édesanyáddal, itt várunk”.

A gyerek úgy tett, amint megparancsolták neki. Hanem azt mondhatom, hogy nagyon szívesen engedett a parancsnak. Majd kibújt a bőréből örömeiben. Ölelt, csókolt, amikor megtudta, hogy én is Palermóba igyekszem.

– Meglátom a mamámat, a papámat! – mind ezt hajtogatta.

El is indultunk még akkor éjszaka Szicília felé vasúton.

Hanem erről az útról, meg magáról Palermo városáról jövődő levelemben.

Addig is friss jó egészséget kívánok Lajos bátyámnak és *Az Én Újságom* kis olvasóinak.